

עב

לְחָ אַ חַיִּי מִכֵּס מַסֵּל
קוֹמָתָה מִתְּ סֵלִיץ :

לְחָ בַּ חַיִּי שֶׁסֵּלִי ת :

מִן בַּ חַיִּי פִּיבֵּ שֶׁסֵּלִי
סֵלִי פִּיבֵּ כִּכְמֵת :

מאד מ"י ס"ד שם
סלסו ח :

מב ה' ו' ת"י ס"ב מהל'
אבות הקומאס
בלבס ג :

שיטה מקובצת
[ח] שם יוצא ולד
ראש וצץ לפרחור.
נ"ב עי' תוס' בטרורה דף
כ"ב ע"א : [ג] לרביעית
דס הנאה מן חמץ.
נ"ב עי' תוס' מנחות דף
קד ע"א : [ג] משמאה
ומהרה בלועה משמאה
ומשה כצ"ל :

[5' ל הדוס אמינא]

[לקמן עמ': קכט.]

הגהות סתר"ב
רונזבורג

נכנס וכו' הי מתי
יאל. מלח יאל נחמק
וכי מלח כלי דלי
כר חסדל לקח דף
עיל דעשנר מח לכי
שחוקה עושה יפ
יפוש ומשך רשי כו
כרמל שס דלניג
נאכר דעונר מח דו
ב[חס' ד'ס
הקודס' כי קלמר וכ
תחל רבנים שלח תחמ
וכו' כלי :

ג'י ר"מ ונספות

אח"כ עשה אז ה'מומחה אין לו עומתא מאי וסבעת סעודה גמי
לא ממומחה מחמת אדם עממא גמי משום דבית הסתרים דאדם לא
מממחא אבל ב' סבעות דלא שייך בהו בית הסתרים ויה אמינא
במסותרים ברוטו ילמס קמ'ל דעממא דמחגי' משום בלע הא

דעבעטעט טענה בנות הרי הוא חלף
ומומחה בוקעט וועלע וואס
האט אביעט של א² מעמאל אהרם
מחז בנות הספרים ומה שפי² דעבעט
סעודה לא מעמחה מחמת אדם
משום דבנות הספרים אהרם לא
מעמאל אעו אס נכנס אדם לאה
האט וועלט או אובליג בקוממו לא
דעאריס דעמאל² דבנות הספרים לא
בז מקביל מעמחה ניהא מ"מ לא
הי נעמיד פתיל דעמאל באלה המח
גרי מיט דלאו בני קטלי מעמחה
ניהא וואלען בעינן בעיט וואסעס
לאהל המח מעמאל ומה שפיט נמי
דאין מעמחה מחא אהל למי סעומחה
בלה מחז הרי מדרס הוז דעמחה
במחא וואס טענה בנות סח
דעאריס כהלל טעמאל אעמחה
במחא לא מהגי בית הספרים דפי²
קאקעס² ובע² וילא דופן (דע 97 עמ)
נמי אמר² נבלה בקוממו מחא לא
דעמאל לא מעמחה מחא מיהא טעמאל
לכך נבלה דעמחה דעמאל² משום
דעלס הוא וואס אשמעין דעב בעני
טענה דעמחה² לא אשמעין (יהי
דעא דעמאל² דעמחה בעלע לא
מעמחה הייט עסרע בעלמא אה
עסרע בעלע מעמחה וכן אה
דעסרע בעלע לא מעמחה הייט
מעמחה דעמאל ולא מעמחה
בעלע מעמאל אעמחה עיון דעא
לאשמעין כאן בעני טענה מעמחה
כעס דעמי פירוש כעס טעמחה
בעלע אינע מעמחה אה הארם
בעלע אע"פ טענה בז קא אינע
מעמחה סערה שאלע וואס מחא לא
לכעס דעסרע בעלע לא מעמחה
מעמחה שאלע אה לא אעמחה
לעמיד פתיל וואס דעלע מחא דעמי
דעב מן האוכל אה נעלמח מי לא
מחמוי אהלל אהלל אשעין המח

וקאמר הרמנא דסאור אפי' לאכול בתרומה ונגעם בטומאה שבמטה ואמר לשמיה וא"ו שתי עטפות ממי הגילגל בלע נגעם טמאה טומאת ואוכל בתרומה ויש לומר דהאם לריך הויה שלישי ושביעי ובשאר לאכול תרומה כבר יש שבעה ימים שנבלעה והרי היא מטהמא כבר סתיד לנהב ובשבלע תרומה אינה נוגעת בטעמה עד שחבא אלהה

ות דמו. מה שפ' בקונטרס אלמא דטומאה בלועה מטמאה וטעמא
הג' ר' עקיבא הוא וקשה גבי דמעט ביה הסתרים לא מטמא (*) במתא
וחיהו הויה כשתי טעמות: **גיררה** שמה ויגיא ולר דבשו וכו'. פי'
שפ' יולא דופן (זהו 77 עמ'.) ופי' יולדת מטמאה בפנים כחצר קדמא
וארשימי נקט ידועא רבא וטעמא דאמאי נקט רבא וכו'. הוליא דר'
בלועה הויה הויל' דגוריה הכתוב הויה דקט כיולר לא מטמאה
מטמא מקרא דטעמיה פשוט דטומאה בלועה הויה אלא משום דנלא
הויה אחי ידו וכן משמע דלא תומא אליבא דר"ע משמע דר"ע אחימי
הויה אכיו הוליא ידו אכל יד ר"ע מטמא עובר במעי אמו אפי' לא

פסוק ושיעור אחד. ו' ו' משמאל סבב דף אם לשבור ונפשת קצוץ
ל' צמת בגנפ' ונפש: **הוֹצִיא** עובר את ידו ומחזה ואח"כ שחזר
הצי ליה שחזר אמן להחזיר אף בחבילה: **והכבדים** ואחרים מעט
מה ל"ב אדם שנוגע בחבר שבחן טהור דף ממיים מעמל היד
אוסר רובה את ידו ונגע בו טהור לאו דוקא לפי שהוא בפנים דלפי
כיוון הנהלי דלפי' הכי בשמחה טהור א"כ מדור רבנן באוה"ל ידו לנח
דמקשין טמאה לטהורה ולא לענין א"כ שבחן.

(*) [סייט צומע אבלי] טהור

והוא עובר ומים. דקתה מחמ' היום ממהל שבוע והלכה עזרה:
וקממתי לם עובר לחים. ש"ח דעממא דלחה עזרה משום מגמ
בית הספרים הוא ולא משום בלע: קממתי און סופם לנחת. בחמה:
קוממא ו. דחיה: מלי אינם מדכרי עורס. ל"ל לממר טלי האן
לימא קוממא וז דכרי סופרים משום תורה אור

והא עובר וודה דב
מטמא לה עובר לחיה
היזיל וסופי לצאת
לצאת טבעת אין סופ
פומבדיתאי ידיי מע
רב יוסף דאמר רב יוס
שמיאל "טומאה זו אי
מדברי סופרים מאי א
מדברי סופרים דלא א
דאמר ר'עובר במעי אי
ישמעאל דאמר עובר
בה טומאה מדרבנן
הישעיא גזירה [6] שם
לפרוודור אי הכי איש
בעצמה ותימא לה

אל תבני: פל פני הסדה. משנת י'
בנה: לטולא סוכה. שהא סתון: גוול.
כסיי הארון של מה: דופק. דף
והטני בלח: ור': ושמעאל סכר גוול
דופק סכר: סיה. וי אהא קרה
לחולא עיבר: ור': סכר עובר כמטי
אס סמא. וי אהא קרה לגוול
דופק וקסדר לא. לנחא סיה:
מאדוריתא מנא לוי. דטמא דלא
מסר לוי ממשמחיה דר' פט
הסדה ופי' לא מייחר: כמס כנסת.
מת שהוא בתוך נפש האחרת רביעית:
הנה דם חי' האדם תלויין זו שבכך
הוא מתקיים: אף רביעית זו סכא
הוא מתים. הלכך הוי קרה דמכוב
ביה חד נפש לאו לרביעית דם אחא:
נפשו. משנת שנים: מס. דבר
סמחה בזה עיל דהייט רביעית:
הרנ' כסדר פסוק שאלו ההמה
מקבלת עומה מחיים: **כסדר מנע**
נבלס. כסר העובר מנע אבר מן החי
שהוא מוטל כנבלס העובר וסורבו
אשר לו (אמר) אל תהי' אף

עובר מת נבלה גמורה הוי' האבר מאחר שלא טרדו שחיטתו
אין: **מגע טריפה שחוקה**, שהחוקה חט"פ שאינה מחיבת
האבר בחיולה מטרדתו מדי נבלה והיא כטרפה שחוקה שאינה
מטמאה מן התורה בדמשה ואייל אלא מדרבנן במיקדשין:
מה

[illegible]

גולל ודוק. מפורש בפ"ק דברכות (דף ק"ד ע"ד: ט"ז) שנתן כדמיון במנהגיהם בפ"ק (דף ק"ד) וקשה להגיד קדושה ברביעית אחת אמו הכשר טעור. דעובר שבפנים אפי' מתחייב כח' דהא קא טרפה שחטה. בשחטה שחטה וניחל פלגי דלמחר בנח' וקדש ש הוא מהני שחטה לדבן להפסיק העומתה לזכרון ולעיל דקדמי האליא מוצר יד' לתוך קדש כד' הדרושה טעור אלא להודיע שח' ד' ונענו בו דבטמאה טמא דלענין מה שבפנים כד' ד

גרשום
דיה רכשתי
ז' . דעובר
ה' יד חיה
זה שציון
בר וחדר וקא
עובר לחיה:
דטאל וסופ:
יחיו כבלעז:
אינס מדבר:
דספסאה
ה [אינה]
א יוצא ולד
לפרוודור:
? א' הב
דא היישיק:
ז' שטא יוצא
נפ' האם נפ'
ז' : אשה
צטה כשיוצא
ז' : ותיכא
כלמר אסא
דיה ספסא
א ולד ראש
דור ותיכא

לחיה כשמינייה ראשו ולא תואם סמאה תחיה עד דתיבא לה האם לחיה: להציע עובר שבמתי אשה. כלומר דאני על מני השרה: לרבות גולל דרוסן. גולל דרוסן כמין שעל גבי ארון שלם את דרוסן דרעט שסמאן

להציע עובר שבמתי אשה: ורבי עקיבא למעשה דאמר אף רבועית דם. ד"ל עקיבא לא בעי ליה להאי קרא: ושעור א', כלומר ורביעית אהל. ואהל שהם את אמו הנשר שורד, כלומר דאין סמאן סמאן

אמר